

Syn og hjerne

Når vi fødes, er vores synsfunktion ikke færdigudviklet. For at dette kan ske på normal vis, skal hjernen hele tiden stimuleres med øjnenes synsindtryk. Ud fra dette og indtryk fra de øvrige sanser som høre-, føle-, lugte- og smagssans opbygger hjernen en forestilling om, hvordan omgivelserne ser ud.

Øjet er sjælens spejl, siger man. Descartes*) mente, at sjælen har sæde i koglekirtlen (corpus pineale) i midten af hjernen, som undertiden bliver kaldt for det 3. øje. Udover at skaffe synsinformationer til hjernen om vore omgivelser, sender øjnene også information til blandt andet koglekirtlen om lysniveauet og er derved med til at styre vores døgnrytme.

Synsbanerne løber fra vores øjne fortil i hovedet gennem hele hjernen til de primære synscentre

i nakken. Hvis hjernen forstyrres af vekslende blodforsyning eller elektriske udladninger, kan det påvirke synsbanerne, så synsbanen i nakken sender information til hjernen om forstyrrelser i omverdenen, som altså ikke er der.

Vi sanser med øjnene, men ser med hjernen. Det er hjernen, der ud fra ophobet erfaring bestemmer, hvordan sanseindtryk skal opfattes. En talemåde er 'jeg vil se det, før jeg tror det', men det er faktisk omvendt: Hjernen skal tro det, før den ser det.

Inde i bladet kan du læse om samspillet mellem syn og hjerne ved døgnrytme og øjenmigræne. ■

Carsten Edmund

Overlæge, dr.med.
Øjenafdelingen
Region Hovedstaden

Formand for
Øjenforeningen

*) *Fransk filosof og matematiker 1596-1650 (red.)*